

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. října 2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Kaderky a soudců Mgr. Pavla Götha a JUDr. Štefana Škadry odvolání obžalovaného **Michała C.,** nar. xxx, a poškozené **Moniky P.,** nar. xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3.5.2017, č.j. 49 T 2/2016-847, a rozhodl t a k t o :

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaného Michała C. napadený rozsudek z r u š u j e v celém rozsahu.

Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje t a k t o :

obžalovaný

Michał C.,

nar. xxx v xxx trvale bytem xxx, zaměstnanec firmy xxx,

se podle § 226 písm. b) tr.ř. *z p r o š ť u j e o b ž a l o b y* Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 23.5.2016, sp.zn. 1 KZV 43/2015, pro skutek spočívající v tom, že

poté co se v měsíci březnu 2014 na internetovém serveru s názvem www.igirls.cz, kde vystupoval pod přezdívkou - nickem xxx, seznámil s poškozenou Monikou P., nar. xxx, která zde používala nick xxx, na základě předchozí vzájemné komunikace probíhající až do 19.4.2014 a na to navazující dohody, spočívající ze strany poškozené v akceptování jeho nabídky, že mu za částku 23.000,- Kč poskytne sexuální služby zahrnující vaginální, anální i orální pohlavní styk včetně podvolení se dalším, až tzv. sadomasochistickým praktikám spočívajícím v akceptování poroučení a bití prutem,

dne 19.4.2014 v době kolem 9:30 hodin pro poškozenou přijel na parkoviště před prodejnou Lidl, nacházející se v Havířově na ulici U Nádraží 1233/4 a jakmile jmenovaná nastoupila do jím řízeného osobního motorového vozidla značky Seat Leon, stříbrné barvy, RZ: xxx v zájmu uspokojení svých vlastních sexuálních potřeb, veden snahou o nové zážitky a experimentování v rovině sexuální, připraven i za pomoci násilí ignorovat známky jejího odporu, této přikázal, aby nemluvila, otevřela přihrádku palubní desky, vytáhla z ní vibrátor a zasunula si jej do pochvy, vůči čemuž se poškozená slovně ohradila, na což ji zvýšeným hlasem okřikl, že ho má poslouchat, načež jí sám roztáhl nohy a opakovaně vibrátor do pochvy zasunul, čemuž se poškozená v obavách z jeho následujícího chování nebránila a toto jednání strpěla až do okamžiku, kdy s vozidlem dorazil do opuštěného areálu v Šenově, část Skrbeň, kde na ně již čekal další dosud neustanovený muž,

zde po zastavení obžalovaný přikázal poškozené, aby si své osobní věci uložené v batůžku nechala v automobilu a vysvlékla se, což ze strachu učinila, následně si oba dva muži rozepli poklopce a obnažili přirození a zcela nahou poškozenou obžalovaný za neustálého křiku pevně uchopil za vlasy, přinutil ji, aby se předklonila a i přes její aktivní odpor projevovaný odtlačováním, cloumáním hlavou včetně kousnutí do penisu, na což reagoval úderem poškozené rukou a upozorněním, že takto se zachovala naposledy, jí vsunul svůj pohlavní úd do úst a nutil ji vykonat orální pohlavní styk s tím, že druhý muž ji uchopil zezadu za boky a zasunul svůj penis do jejího konečníku a takto i přes slovně projevovaný odpor poškozené, aby toho nechali, na ní společně vykonali vaginální, anální a orální styk, u kterýchžto sexuálních aktivit obžalovaný svou dominantní pozici vůči poškozené zdůrazňoval rovněž opakovaným a hlasitým používáním vulgárních výrazů typu děvka a kurva s tím, že jakmile tohoto svého jednání sami zanechali, obžalovaný ji jako trest nejméně desetkrát i přes její aktivní obranu, spočívající ve vykrývání jednotlivých úderů rukama, opakovaně udeřil utrženým prutem do oblasti hýždí, kdy poté co toto bití ukončil,

jakmile se oblékla a obžalovanému řekla, že už žádné peníze nechce, v okamžiku co je druhý muž opustil a také ona sama projevila snahu se vzdálit, jí obžalovaný sdělil, že pokud chce své věci zpět, tak si má nastoupit do vozidla, což ze strachu, že se

z místa nedostane a přijde o své věci, učinila, přičemž s ní odjel do xxx na ulici xxx před bytový dům č. 4, kde opět její osobní věci ponechal v autě a odvedl ji do bytu, umístěného v posledním podlaží uvedeného domu, zde uschoval klíče, následně poškozené přikázal, aby se svlékla a šla do koupelny, což ze strachu z bití, jakož i s ohledem na křik obžalovaného, kterým jí sděloval, že s ní ještě neskončil, učinila, zde si na jeho další příkaz dřepla do vany a poté, co i přes její odpor násilným a bolestivým stiskem za čelisti otevřel její ústa, do nichž se vymočil a moč ji přiměl polknout, pak jí rozkázal, aby se umyla a přišla za ním do ložnice, v níž připraveným provazem nejprve svázal poškozené ruce a bolestivě obvázal prsa, následně si zcela obnažený lehl na postel a pod pohrůžkou dalšího trestání po ní požadoval, aby jej uspokojovala jednak orálně a jednak olizováním jeho análního otvoru, vzápětí přikázal, aby si na něj sedla a vykonávala vaginální pohlavní styk, načež ji převalil na záda, zavázal oči šátkem a snažil se jí do pochvy vstrčit pěst, čemuž se za neustálého pláče snažila zabránit tím, že mu říkala, že to bolí a že to nechce, na což reagoval pouze sdělením, že má držet hubu a když se mu pěst do pochvy zasunout nepodařilo, řekl jí, že pokud chce odejít, musí jej orálně uspokojit, kdy poškozená s vidinou, že bude moci byt opustit, vykonala požadovaný orální pohlavní styk, a to až do okamžiku, kdy obžalovaný ejakuloval do jejích úst, poté ji rozvázal a kolem 12:00 hodin, aniž by došlo k předání jakékoliv finanční hotovosti, odvezl do Havířova na vlakové nádraží, kde jí pouze sdělil, že je laciná kurva a ať vypadne z auta,

přičemž v důsledku výše popsaného sexuálního útoku a s tím spojeného prožitého traumatu došlo u poškozené Moniky P. ke vzniku a rozvoji posttraumatické stresové poruchy, jež se bezprostředně po dokonání činu začala projevovat a v současné době i nadále projevuje opakovaným vybavováním si události, obtížemi s usínáním i spánkem samotným, podrážděností, návaly hněvu, obtížemi s koncentrací, hypervigilitou, přehnanými úlekovými reakcemi, kterážto závažná duševní porucha s dobou léčení výrazně převyšující šest týdnů jmenovanou přivedla jak do ambulantní, tak do opakované lůžkové psychiatrické péče a rovněž tak vedla přinejmenším ke dvěma pokusům o sebevraždu, realizovaným nadměrným požitím léků,

t e d y
měl jiného násilím a pohrůžkou násilí donutit k pohlavnímu styku, spáchat čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, se zbraní a způsobit takovým činem těžkou újmu na zdraví,

č í m ž m ě l s p á c h a t

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 3 písm. c) tr.zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr.ř. se poškozená Monika P. odkazuje s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.
Podle § 256 tr.ř. se odvolání poškozené Moniky P. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3.5.2017, č.j. 49 T 2/2016-847, byl obžalovaný Michał C. uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr.zákoníku, kterého se měl dopustil tím, že

poté co se v měsíci březnu 2014 na internetovém serveru s názvem www.igirls.cz, kde vystupoval pod přezdívkou - nickem xxx, seznámil s poškozenou Monikou P., nar. xxx, která zde používala nick xxx, na základě předchozí vzájemné komunikace probíhající až do 19.4.2014 a na to navazující dohody, spočívající ze strany poškozené v akceptování jeho nabídky, že mu za částku 23.000,- Kč poskytne sexuální služby zahrnující vaginální, anální i orální pohlavní styk včetně podvolení se dalším, až tzv. sadomasochistickým praktikám spočívajícím v akceptování poroučení a bití prutem,

dne 19.4.2014 v době kolem 9:30 hodin pro poškozenou přijel na parkoviště před prodejnou Lidl, nacházející se v Havířově na ulici U Nádraží 1233/4, a jakmile jmenovaná nastoupila do jím řízeného osobního motorového vozidla značky Seat Leon, stříbrné barvy, RZ: xxx, v zájmu uspokojení svých vlastních sexuálních potřeb, veden snahou o nové zážitky a experimentování v rovině sexuální, připraven i za pomoci násilí ignorovat známky jejího odporu, této přikázal, aby nemluvila, otevřela přihrádku palubní desky, vytáhla z ní vibrátor a zasunula si jej do pochvy, vůči čemuž se poškozená slovně ohradila, na což ji zvýšeným hlasem okřikl, že ho má poslouchat, načež jí sám roztáhl nohy a opakovaně vibrátor do pochvy zasunul, čemuž se poškozená v obavách z jeho následujícího chování nebránila a toto jednání strpěla až do okamžiku, kdy s vozidlem dorazil do opuštěného areálu v Šenově, část Skrbeň, kde na ně již čekal další dosud neustanovený muž,

zde po zastavení obžalovaný přikázal poškozené, aby si své osobní věci uložené v batůžku nechala v automobilu a vysvlékla se, což ze strachu učinila, následně si oba dva muži rozepli poklopce a obnažili přirození a zcela nahou poškozenou obžalovaný za neustálého křiku pevně uchopil za vlasy, přinutil ji, aby se předklonila a i přes její aktivní odpor projevovaný odtlačováním, cloumáním hlavou včetně

kousnutí do penisu, na což reagoval úderem poškozené rukou a upozorněním, že takto se zachovala naposledy, jí vsunul svůj pohlavní úd do úst a nutil ji vykonat orální pohlavní styk s tím, že druhý muž ji uchopil zezadu za boky a zasunul svůj penis do jejího konečníku a takto i přes slovně projevovaný odpor poškozené, aby toho nechali, na ní společně vykonali anální a orální styk, u kterýchžto sexuálních aktivit obžalovaný svou dominantní pozici vůči poškozené zdůrazňoval rovněž opakovaným a hlasitým používáním vulgárních výrazů typu děvka a kurva s tím, že jakmile tohoto svého jednání sami zanechali, obžalovaný ji jako trest nejméně desetkrát i přes její aktivní obranu, spočívající ve vykrývání jednotlivých úderů rukama, ji opakovaně udeřil utrženým prutem do oblasti hýždí, kdy poté co toto bití ukončil,

jakmile se oblékla a obžalovanému řekla, že už žádné peníze nechce, v okamžiku co je druhý muž opustil a také ona sama projevila snahu se vzdálit, jí obžalovaný sdělil, že pokud chce své věci zpět, tak si má nastoupit do vozidla, což ze strachu, že se z místa nedostane a přijde o své věci, učinila, přičemž s ní odjel do xxx na ulici xxx před bytový dům č. 4, kde opět její osobní věci ponechal v autě a odvedl ji do bytu, umístěného v posledním podlaží uvedeného domu, zde uschoval klíče, následně poškozené přikázal, aby se svlékla a šla do koupelny, což ze strachu z bití, jakož i s ohledem na křik obžalovaného, kterým jí sděloval, že s ní ještě neskončil, učinila, zde si na jeho další příkaz dřepla do vany a poté, co i přes její odpor násilným a bolestivým stiskem za čelisti otevřel její ústa, do nichž se vymočil a moč ji přiměl polknout, pak jí rozkázal, aby se umyla a přišla za ním do ložnice, v níž připraveným provazem nejprve svázal poškozené ruce a bolestivě obvázal prsa, následně si zcela obnažený lehl na postel a pod pohrůžkou dalšího trestání po ní požadoval, aby jej uspokojovala jednak orálně a jednak olizováním jeho análního otvoru, vzápětí přikázal, aby si na něj sedla a vykonávala vaginální pohlavní styk, načež ji převalil na záda, zavázal oči šátkem a snažil se jí do pochvy vstrčit pěst, čemuž se za neustálého pláče snažila zabránit tím, že mu říkala, že to bolí a že to nechce, na což reagoval pouze sdělením, že má držet hubu a když se mu pěst do pochvy zasunout nepodařilo, řekl jí, že pokud chce odejít, musí jej orálně uspokojit, kdy poškozená s vidinou, že bude moci byt opustit, vykonala požadovaný orální pohlavní styk, a to až do okamžiku, kdy obžalovaný ejakuloval do jejích úst, poté ji rozvázal a kolem 12:00 hodin, aniž by došlo k předání jakékoliv finanční hotovosti, odvezl do Havířova na vlakové nádraží, kde jí pouze sdělil, že je laciná kurva a ať vypadne z auta,

přičemž v důsledku výše popsaného sexuálního útoku a s tím spojeného prožitého traumatu došlo u poškozené Moniky P. ke vzniku a rozvoji posttraumatické stresové poruchy, jež se bezprostředně po dokonání činu začala projevovat a v současné době i nadále projevuje opakovaným vybavováním si události, obtížemi s usínáním i spánkem samotným, podrážděností, návaly hněvu, obtížemi s koncentrací, hypervigilitou, přehnanými úlekovými reakcemi, kterážto závažná duševní porucha s dobou léčení výrazně převyšující šest týdnů jmenovanou přivedla jak do ambulantní, tak do opakované lůžkové psychiatrické péče a rovněž tak vedla

přinejmenším ke dvěma pokusům o sebevraždu, realizovaným nadměrným požitím léků.

Za uvedený zločin byl obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 roků se zařazením do věznice s ostrahou a zároveň bylo uloženo obžalovanému dle § 228 odst. 1 tr.ř. zaplatit poškozené Monice P. náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč. Se zbytkem jejího nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Již na tomto místě lze konstatovat, jak vyplývá z koncepce odvolacích námitek obžalovaného i poškozené, že v dané trestní věci byl již jednou nalézacím soudem vynesen odsuzující rozsudek, a to dne 20.9.2016, sp. zn. 49 T 2/2016, kterým byl obžalovaný shledán vinným naprosto totožně formulovaným skutkem, právně kvalifikovaným jako zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr.zákoníku, s uložením stejně vysokého trestu odnětí svobody v trvání 7 roků se zařazením do věznice s ostrahou a s uložením povinnosti obžalovaného k náhradě škody poškozené ve výši 200.000,- Kč. Ohledně tohoto prvního odsuzujícího rozhodnutí pak bylo konáno odvolacím soudem na základě odvolání státního zástupce a obžalovaného veřejné zasedání dne 14.12.2016, v němž bylo rozhodnuto dle § 258 odst. 1 písm. b), f) tr.ř. o zrušení napadeného rozsudku a dle § 259 odst. 1 tr.ř. o vrácení věci soudu prvního stupně. Ten posléze konal hlavní líčení dne 3.3. a 19.4.2017, přičemž doplnil dokazování výslechem obžalovaného, výslechem znalkyně PhDr. Heleny Khulové, poškozené Moniky P. a listinnými důkazy. U hlavního líčení konaného dne 3.5.2017 pak došlo k opakovanému vyhlášení odsuzujícího rozhodnutí, které je předmětem této trestní věci odvolacího soudu. Ani druhý ve věci vyhlášený odsuzující rozsudek právní moci nenabyl, neboť byl napaden opravnými prostředky obžalovaného i poškozené.

Odvolání obžalovaného trvá na stanovisku, že jeho vina byla vyslovena bez opory v provedeném dokazování, kdy závěry odvolacího soudu nebyly nalézacím soudem respektovány a pochybnosti nad správností rozsudku nalézacího soudu nebyly v rámci tří doplněných hlavních líčení rozptýleny. Odsouzení obžalovaného se odvíjí toliko od výpovědi poškozené, která projednávanou událost popisuje tendenčně, nalézací soud to však ignoruje a její verzi bezmezně věří. Pokud však přetrvávají pochybnosti ve vztahu k zavinění obžalovaného a věrohodnosti poškozené, je třeba postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo. Za zcela neprokázané považuje obhajoba zjištění nalézacího soudu, že by byl snad obžalovaný připraven i za pomoci násilí ignorovat známky odporu poškozené. Nebylo prokázáno spolehlivě ani to, že by snad poškozená jednoznačně projevovala odpor. Obhajoba tedy opakovaně uzavírá, že obžalovaný celý děj, který se odehrál dne 19.4.2014, s poškozenou předem dohodl a poškozená vyjádřila svůj souhlas s praktikami obžalovaného. Obžalovaný ji výslovně předem upozorňoval, že pokud bude odmlouvat, bude drzá nebo neuposlechne příkaz, neobdrží žádné peníze. Bylo dohodnuto například i to, že ji uštědří různé počty ran za neuposlechnutí jeho příkazů a podobně. V předchozí internetové komunikaci se obžalovaný poškozené přímo

dotazuje, zda se nebojí, ta to neguje s tím, že rány se zahojí, že se obžalovaný nemusí omezovat a jedno odpoledne pár hodin přežije. Souhlasí rovněž i s tím, že by snad obžalovaný domluvil na sjednaný sex deset kamarádů a uvádí, že obžalovanému splní vše, co si bude přát. Pokud poté poškozená projevovala svůj odpor, nečinila to tak, aby jej spolehlivě rozpoznal i obžalovaný, který poškozenou viděl poprvé v životě. Nelze mít za spolehlivě prokázané, že tzv. projevy odporu poškozené nemohl obžalovaný zaměnit v rámci dohodnutých praktik a sexuálních hrátek. Obhajoba se odvolává na závěry znalkyně z oboru zdravotnictví PhDr. Heleny Khulové, která popisovala tzv. stav ustrnutí poškozené, jakožto součást akutní reakce na stres, která přináší úzkost a neschopnost poškozené uvažovat úplně o dané situaci a ve vyhrocených situacích může přinést i poruchu paměti. Záleží pak na empatii druhého, který toho člověka (rozuměj poškozenou) sleduje, kdy rovněž záleží mimo jiné na tom, jak tohoto člověka zná. Přitom obžalovaný se s poškozenou viděl poprvé v životě a předtím komunikovali pouze přes internet. Obžalovaný tedy z odporu poškozené, který popisuje nalézací soud, nemohl nabýt dojmu, že již například zašel při svých sexuálních praktikách příliš daleko. Poškozená si ve svých výpovědích není schopna vybavit, že by jakýkoliv aktivnější odpor projevila, krom toho, že se snažila obžalovaného odstrčit nebo, že jej kousla do penisu, což ovšem původně prezentovala jako následek leknutí se poté, co do ní vnikl druhý muž zezadu a následně dodatečně tuto skutečnost popisuje jako projev své aktivní obrany. Znalecké závěry týkající se obžalovaného konstatovaly, že ten akceptuje pouze souhlasné párové sadomasochistické aktivity. Takový závěr pak plně koresponduje s obhajobou obžalovaného. Ten připouští, že zaznamenal nesouhlas poškozené pouze ve dvou případech, a to při bití proutkem, kdy ihned švihat přestal a dále v jeho bytě, kdy poškozená sdělila, že ji bolí koleno. Z toho však obžalovaný rozhodně nemohl usuzovat, že obžalovaná chce schůzku, navíc domluvenou za úplatu, ukončit. Pokud se poškozená nacházela v tzv. ustrnutí, nemohl tuto skutečnost obžalovaný vyhodnotit jako projevení nesouhlasu a poškozená v tomto stavu nebyla schopna projevit kvalifikovaný nesouhlas, který by byl srozumitelný i pro obžalovaného.

Dále odvolání obžalovaného věnuje pozornost věrohodnosti poškozené, s níž ve smyslu závěrů nalézacího soudu a ve smyslu vyjádření znalkyně PhDr. Heleny Khulové, polemizuje. Pro obhajobu je stěžejní, že poškozená nejprve svolila k sexuálnímu styku za peníze a následně tento styk popisuje jako znásilnění. Poškozená postupuje, aby řešila neutěšenou finanční situaci, způsobem, který je v napadeném rozsudku popsán, ovšem následně v rámci trestního řízení, a to i dle vyjádření jí samotné, dospívá k podezření, že by sama mohla být popotahována pro prostituci a začíná tedy sebe samu stavět do pozice té hodné a vzorné, čemuž přizpůsobuje i svoji výpověď o tom, jak a čím se bránila či projevovala svůj odpor a nesouhlas. I přesto je její vyjádření v tomto duchu vždy mlhavé a neurčité. Obhajoba pak vymezuje konkrétní pasáže výpovědi poškozené, z nichž při tomto svém závěru čerpá. Každopádně je z výpovědí poškozené patrné, že se po celou dobu ani nepokusila z místa odejít, i když měla nespočet příležitostí, a obžalovaný jí žádným způsobem v jejím odchodu nebránil. Pokud poškozená inkasovala od obžalovaného maximálně silnější pohlavky, i toto spadá do sexuální hry

a trestání submisivní poškozené, jak bylo předem domluveno. Prakticky po celou dobu měla u sebe též mobilní telefon, jímž mohla kontaktovat svědka M., policii, případně jiné osoby. Obhajoba poukazuje též na tendence ke lhaní poškozené, které projevila již na základní škole a na vliv, pod kterým se nacházela ze strany svědka Mojmíra M. Ten pak figuroval bezprostředně při událostech dne 19.4.2014 a stejně tak následně při podávání trestního oznámení poškozenou.

Dále se odvolání obžalovaného zaobírá eventuálním naplněním zákonného znaku spáchání trestného činu *„se zbraní“,* přičemž tomuto kvalifikačnímu znaku nebyla nalézacím soudem věnována patřičná pozornost. Ačkoliv se mělo jednat o proutek, hovoří skutkové vymezení nalézacího soudu o větvi, a aniž by bylo přihlédnuto k velikosti, váze, tvaru a způsobu použití tohoto předmětu, je bez opory v provedeném dokazování a bez patřičného zhodnocení usuzováno na spáchání činu se zbraní.

Celkově shrnuto, pak obhajoba pro nevěrohodnost poškozené a pro přetrvávající pochybnosti o vině obžalovaného stran subjektivní stránky žalované trestné činnosti navrhla napadený rozsudek zrušit a rozhodnout o zproštění obžaloby.

Odvolání poškozené Moniky P. podané prostřednictvím jejího zmocněnce konstatuje, že poškozená uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000,- Kč, přičemž rozhodnutím nalézacího soudu jí byla přiznána pouze čtvrtina požadované částky s ohledem na to, že se nejedná o typický případ znásilnění, neboť poškozená se na pohlavním styku s obžalovaným původně domluvila a rozsah duševních útrap poškozené nebyl tak markantní, aby mohla být přiznána celá požadovaná částka. Poškozená pak spatřuje v takovémto odůvodnění přiznání toliko čtvrtiny požadované částky rozpor se zbývajícím odůvodněním nalézacího soudu, které se vztahuje k vině obžalovaného. Zejména opravný prostředek poškozené akcentuje, že utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, která se projevuje ještě v současné době, dvakrát se pokusila o sebevraždu, podstupovala ambulantní i lůžkovou psychiatrickou péči, skutek byl proveden trýznivým způsobem, a i nalézací soud má za prokázané prodělané duševní útrapy poškozené. Došlo k citelnému a drastickému zásahu do její tělesné a duševní integrity. Skutku se účastnili dva muži, a to i přes aktivní odpor poškozené, došlo k sexuálnímu styku bez užití kondomu, skutek trval delší dobu, byla způsobena těžká újma na zdraví v podobě posttraumatické stresové poruchy, ke sjednání schůzky došlo pod záminkou nabídky částky 23.000,- Kč a skutkem byla hrubě a zvlášť necitlivě narušena intimita poškozené. Opravný prostředek dále poukazuje na jiná rozhodnutí v obdobných trestních věcech, kdy při vzniku posttraumatické stresové poruchy bylo již pravomocně rozhodnuto o náhradě nemajetkové újmy ve výši například 250.000,- Kč. Ve světle těchto okolností pak odvolání poškozené považuje přiznanou náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč za nepřiměřeně nízkou a dožaduje se tedy povinnosti obžalovaného zaplatit tuto náhradu v kompletní výši uplatněné poškozenou.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací především shledal, že odvolání podané obžalovaným i poškozenou bylo podáno osobami oprávněnými, ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 písm. b), d) tr.ř., a ve lhůtách uvedených v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř. Opravné prostředky obou odvolatelů splňují náležitosti obsahu odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 tr.ř. Vrchní soud v Olomouci tedy přezkoumal, podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 tr.ř., z podnětu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost odvoláními dotčených výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to důsledně z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.

Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolací soud konstatuje, že v řízení předcházejícím napadenému rozsudku nebyla porušena žádná zákonná ustanovení, která by mohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř. V tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu, jakož i ta, která mají zajistit řádné objasnění věci.

Obžaloba byla podána pro skutek, který je předmětem zahájení trestního stíhání a ten je totožný se skutkem popsaným ve výrokové části napadeného rozsudku. Totožnost zmíněného skutku byla tedy v průběhu trestního řízení zachována. Důkazy provedené v přípravném řízení i v řízení před soudem prvního stupně byly realizovány zákonným způsobem, tudíž procesně relevantně. Obžalovaný měl od samého počátku řízení obhájce a v žádné fázi řízení nedošlo ke zkrácení jeho práva na obhajobu. Z těchto důvodů mimo jiné ani obžalovaný odvolání nepodal a neučinil žádné takové konkrétní námitky součástí svého opravného prostředku.

Napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen stranám, v zásadě splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr.ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 tr.ř. stran jeho odůvodnění. Nalézací soud tedy v napadeném rozsudku rozvádí, které skutečnosti považuje za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opírá a jakými úvahami se řídí při hodnocení provedených důkazů. Napadený rozsudek obsahuje též právní úvahy stran kvalifikace jednání obžalovaného dle příslušných ustanovení trestního zákoníku. Pokud odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 14.12.2016, sp.zn. 5 To 84/2016, konstatoval podstatné vady předchozího rozsudku spočívající v neúplnosti a nejasnosti skutkových zjištění a nevypořádání se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř., pak na tuto výtku zareagoval nalézací soud doplněním dokazování, které ani odvolacím soudem nebylo požadováno, neboť ve svém předchozím rozhodnutí na str. 15 konstatuje, že provedené dokazování je ucelené a kompletní a nejsou činěny žádné pokyny k jeho doplňování. Přesto, jak již bylo shora uvedeno, nalézací soud

opakovaně vyslechl obžalovaného, poškozenou i znalkyni z oboru zdravotnictví a zabýval se následně věrohodností poškozené, skutkově odlišnými informacemi poškozené a obžalovaného a zejména zaviněním obžalovaného v samostatně zdůvodňovaných pasážích na straně 30 - 35 napadeného rozsudku. V tomto ohledu lze tedy uzavřít, že nalézací soud vytýkané pochybení nad rámec instrukcí odvolacího soudu doplněním dokazování a rozšířením svého odůvodnění napravil.

Pokud jde o popis a objasnění průběhu skutku ze dne 19.4.2014, jakož i předchozí komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, má odvolací soud za to, že byly ve věci provedeny všechny dostupné relevantní důkazy, které jednání obžalovaného vůči poškozené mohly objasnit. Dlužno zdůraznit, že sám obžalovaný ve své výpovědi jednání vůči poškozené nijak nepopírá a de facto až na drobné dílčí události, které obžalovaný neguje, popisuje předchozí dohody i následný postup vůči poškozené dne 19.4.2014 zcela shodně, jak vylíčila samotná poškozená a jak bylo formulováno již v podané obžalobě. Obžalovaný toliko popírá, že by hned na úvod po nastoupení poškozené do jeho vozidla jí přes její fyzický odpor opakovaně zasunul vibrátor do vaginy. Rovněž popírá pissing v koupelně svého bytu. Nalézací soud pak uzavřel závěr o věrohodnosti a autentičnosti výpovědi poškozené a ponechal v napadeném rozhodnutí skutkovou větu korespondující s obžalobou a verzí poškozené. Jeho závěry pak v zásadě korespondují se zákonnými požadavky vymezenými v ust. § 2 odst. 5, odst. 6 tr.ř. na hodnocení provedených důkazů. V tomto ohledu by bylo možno polemizovat se skutkovými závěry nalézacího soudu stran uvedených jediných dvou rozporných bodů mezi poškozenou a obžalovaným, jak bylo nakonec vymezeno již v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 14.12.2016 sp.zn. 5 To 84/2016 na str. 7-8. Především nalézací soud ohledně úvodní aplikace vibrátoru obžalovaným ještě ve vozidle Seat argumentuje na různých místech proveditelností takové praktiky (zpochybněné mj. i odvolacím soudem) s ohledem na výpověď poškozené, dle které údajně k tomuto mělo dojít ještě před rozjezdem vozidla (viz zejména str. 31 nahoře a str. 32 uprostřed písemného vyhotovení napadeného rozsudku). Dle odvolacího soudu však jde minimálně o zřejmou dezinterpretaci obsahu výpovědi poškozené, neboť tato se nikdy uvedeným způsobem nevyjádřila. Naopak u hlavního líčení dne 20.9.2016 (č.l. 660) užívá výrazu, že se tak stalo „cestou“, v doplňující výpovědi v hlavním líčení dne 19.4.2017 (č.l. 833) popisuje, že se tak stalo „po dobu jízdy“, což nelze vyložit nijak jinak, než že k uvedené praktice došlo až po rozjezdu vozidla. Žádná nalézacím soudem provedená a procesně použitá výpověď poškozené neobsahuje zmínku, že by poškozená samotná situovala zasunutí vibrátoru do vagíny do momentu před rozjetím automobilu. Navíc jmenovaná připouští, že nadále s vibrátorem dle pokynu obžalovaného sama manipulovala, což evokuje těžko pochopitelnou změnu jejího stanoviska během doby, kdy jí obžalovaný proti její vůli zasune vibrátor do vagíny a ona sama následně pokračuje v manipulaci s ním. Obdobně lze pak dospět k odlišným závěrům o celkové věrohodnosti poškozené (např. původně skutečně kousnutí do penisu obžalovaného poškozená zdůvodnila při podání trestního oznámení leknutím po započetí soulože druhým mužem „a tergo“, když posléze transformovala kousnutí do projevu aktivní obrany, a o události v koupelně obžalovaného – údajný pissing.) Nicméně za situace, kdy před nalézacím soudem

bylo provedeno kompletní dokazování, které nebylo potřebné ani účelné doplňovat před odvolacím soudem (ani procesní strany takové návrhy neučinily), je odvolací soud hodnocením důkazů soudem nalézacím vázán.

Ve stávající trestněprávní teorii i praxi totiž platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., tedy že provedené důkazy hodnotil dle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vzájemných návaznostech, a pokud učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy odlišně, tedy s jiným, v úvahu připadajícím výsledkem (viz pro ilustraci předchozí odstavec výše). Hodnocení důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně, který také vlastní důkazy provádí. Navíc je třeba zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád) zákonem č. 265/2001 Sb. poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. K tomu pak v daném případě nedošlo. Koneckonců i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takové hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. V projednávaném případě se však v linii zjištění skutkového děje o takovou situaci, alespoň dle vyhodnocení odvolacího soudu, nejedná.

Celkově lze tedy uzavřít, že ve věci bylo realizováno již před nalézacím soudem kompletní dokazování vedoucí ke zjištění skutkového stavu, jehož odůvodnění splňuje parametry formální logiky. Odvolací soud je tudíž takovými skutkovými závěry vázán, a to včetně nalézacím soudem konstatovaných dvou sporných praktik realizovaných obžalovaným v automobilu a v koupelně jeho bytu a včetně tzv. projevů odporu poškozené, k nimž byl zaměřen zejména dodatečný výslech obžalovaného, poškozené a znalkyně dr. Khulové. Za daných okolností tedy nebyl dán ani důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. c) tr.ř., tedy pro pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, kdy k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další, a to v rozsahu, který by před odvolacím soudem znamenal nahrazování činnosti soudu prvního stupně. Z povahy věci tedy dle posledně uvedeného ustanovení nepřicházelo v úvahu opakované zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně.

Pochybení zásadního charakteru však bylo shledáno v režimu ust. § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., tedy pro porušení ustanovení trestního zákona napadeným rozsudkem, kdy za takový zrušovací důvod je třeba typicky považovat, jestliže obžalovaný byl zproštěn obžaloby a správně měl být uznán vinným, případně naopak. Přitom o posléze uvažovaný případ se v dané trestní věci jedná. Jde totiž o posouzení stěžejní právní otázky, založené na uzavřených a odvolacím soudem akceptovaných skutkových zjištěních, v tom smyslu, zda jednání obžalovaného, a to

i s přihlédnutím k eventuálním projevům nesouhlasu ze strany poškozené, lze považovat za trestný čin, zejména pak pro naplnění potřebné formy úmyslného zavinění, jak bylo již v dřívějším rozhodnutí odvolacího soudu avizováno. Tuto otázku však odvolací soud zodpovídá za přetrvávajících důvodných pochybností ve prospěch obžalovaného negativně (in dubio pro reo) – viz níže, přičemž v podstatném rozsahu lze přisvědčit odvolací argumentaci obhajoby obžalovaného, opřené zčásti o předchozí rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 14.12.2016, sp.zn. 5 To 84/2016.

Za zcela zásadní bod obhajoby obžalovaného odvolací soud tedy nadále považuje zavinění obžalovaného, které je obligatorním znakem subjektivní stránky žalovaného trestného činu. Přitom dle § 13 odst. 2 tr.zákoníku k trestní odpovědnosti pachatele za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. V případě předmětné trestné činnosti a obžalovaného Michała C. by tedy muselo být bez důvodných pochybností prokázáno, že se svého jednání dopustil nejméně v úmyslu eventuálním dle § 15 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku, že tedy nejméně musel vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem na ochraně svobodného rozhodování jednotlivce o svém pohlavním životě, a že byl nejméně srozuměn s tím, že takovéto porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobí. Za zásadní problém odvolací soud považuje prokázání již samotné vědomostní (intelektuální) složky zavinění obžalovaného vedle složky volní. Zavinění jakožto obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu se vztahuje k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem. Vztahuje se tedy na průběh pachatelova činu, který se projevil v objektivní realitě a odpovídá znakům skutkové podstaty trestného činu. Pokud by se zavinění k některé z požadovaných skutečností nevztahovalo, není dána subjektivní stránka trestného činu, a proto je vyloučena trestní odpovědnost pachatele. Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. V tomto ohledu napadený rozsudek vykazuje vady. Nalézací soud totiž nedostatečně vyhodnotil zejména okolnosti předchozí dohody obžalovaného s poškozenou na placeném sexu, a to, zda vůbec a z jakých okolností mohl být obžalovaný kvalifikovaně a dostatečně informován o tom, že poškozená s jeho jednáním dne 19.4.2014 nesouhlasí. Stejně tak nedostatečně vyhodnotil otázku toho, zda poškozená skutečně chtěla nesouhlas vyjádřit, a pokud ano, zda a jak svůj nesouhlas vyjadřovala, zejména pak s důrazem na její osobnostní specifika, ozřejměná znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví. Pro závěr o vině obžalovaného a o jeho trestní odpovědnosti je nezbytné, aby byl nejméně srozuměn s tím, že násilím nebo pohrůžkou násilí někoho nutí k pohlavnímu styku či ke srovnatelným aktivitám.

V tomto ohledu nalézací soud, dle závěru soudu odvolacího, nedostatečně zohlednil, že naprosto vše (!), co se odehrálo dne 19.4.2014 mezi obžalovaným a poškozenou, bylo prokazatelně do nejmenšího detailu předem s poškozenou dohodnuto. Je přitom třeba zdůraznit, že se nejednalo o nějakou jednostrannou prezentaci obžalovaného o tom, co zamýšlí s poškozenou praktikovat, ale šlo o jasně čitelnou dohodu, neboť veškeré sexuální praktiky byly poškozenou výslovně

odsouhlaseny. Poškozená Monika P. se tedy zcela svobodně, jednoznačně a se značným časovým předstihem, rozhodla pro prostituční počin, kdy za částku 23.000,- Kč výslovně přislíbila obžalovanému vyhovět v jeho sexuálních představách a požadavcích, které bez výhrad a výslovně akceptovala a v průběhu cca 6 týdnů trvající internetové komunikace se ohradila pouze vůči tomu, že by se s obžalovaným sešla opakovaně a vůči tomu, že se dostaví bez spodního prádla, kdy nakonec obžalovaného stejně v posléze zmíněném bodě poslechla. Zcela ilustrativní a stěžejní důkaz v tomto ohledu je internetová komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, která se vyvíjela od 7.3. do 19.4.2014 tak, jak je zachycena na č.l. 13 -44 spisu. Sama poškozená nakonec k vlastnímu rozhodnutí setkat se s obžalovaným potvrzuje, že si byla vědoma dohody o sexu za úplatu, za tento počin se následně styděla a obávala se dokonce vlastního trestního stíhání. Poškozená tedy nijak nerozporuje, že se předem na veškerých aktivitách, které posléze absolvovala, s obžalovaným dohodla. Konkrétně z internetové komunikace vyplývají tyto dohody a témata:

- naprosto submisivní role poškozené obecně (sama přebírá a pro sebe používá označení „čubka“), bezvýhradný respekt k přáním obžalovaného včetně použití sexuálních pomůcek, svazování, obžalovaného bude titulovat „pane“, zavazuje se strpět bití (rákoskou) za neposlušnost
- možné kousnutí obžalovaného při orálním sexu i trestání za to
- orální uspokojování análni oblasti obžalovaného (tzv. anilingus – pozn. soudu) i jiné praktiky (např. pegging – pozn. soudu)
- jednorázová akce za peníze (23.000,- Kč), věděl o tom i přítel poškozené, za uvedenou částku si obžalovaný s poškozenou může dělat, co chce, obžalovaný ji upozorňuje, aby se pak nedivila a zvládala to, neboť jí nechce ublížit, na to poškozená reaguje odpovědí *„nemusíš se omezovat, jedno odpoledne pár hodin přežiju“,* v případě nespokojenosti avizuje obžalovaný i efekt při vyplacení odměny poškozené
- styk s dalším mužem, kterého obžalovaný přibere, poškozené nevadí ani vícero jiných mužů vedle obžalovaného, s nimiž by pohlavní styk měl probíhat
- souhlas s úpravou intimních partií
- pissing obžalovaného u něj doma
- příprava poškozené na orální i análni sex (řešení oblečení, tělních otvorů a tekutin)
- tréning prstění a fistingu poškozenou dle instrukcí obžalovaného
- komunikace obžalovaného s poškozenou končí dne 19.4.2014 v 9.26 hod. a od 21.34 hod. téhož dne komunikuje s obžalovaným přítel poškozené Mojmír M. a domáhá se zaplacení alespoň částky 10.000,- Kč; tato komunikace pokračuje až do 21.4.2014 a představuje určitý nátlak na obžalovaného ohledně zaplacení, pod pohrůžkou oznámení vydírání a znásilnění, na což obžalovaný reaguje argumentací o smluveném sexu za peníze, tedy dle obžalovaného nemůže jít o sexuální nátlak.

Za daných okolností je tedy nepochybné, že poškozená nutně musela předem v obžalovaném vzbudit dojem, že bez výhrad akceptuje jím navržené scénáře

sexuálního styku za úplatu, že jsou de facto stejného zaměření a že se všemi body souhlasí. Pokud pak následně dne 19.4.2014 proběhly události v období od 9.30 do 12.00 hod. mezi obžalovaným a poškozenou, jeví se maximálně sporným, zda a jak za této situace, a po dlouhodobě vznikající předchozí dohodě s poškozenou, mohl a měl obžalovaný identifikovat, že se pohybuje se svými sexuálními aktivitami již za hranicí souhlasu poškozené. Sama poškozená ve své výpovědi potvrzuje, že vše, co s ní obžalovaný dělal, předem popisoval v internetové konverzaci, avšak *„nečekala, že by k tomu doopravdy mohlo dojít“.* Takový názor, či vyvrácená představa poškozené, je však pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného zcela irelevantní za situace, kdy poškozená maximálně možným způsobem přispěla k navození reálné situace dne 19.4.2014 a tuto deziluzi poškozené nelze přičítat k tíži obžalovaného, nýbrž poškozené samotné.

V rámci posouzení stěžejního vědomí obžalovaného, které bylo zmíněno výše, je dále třeba zohlednit i poměrně problematický osobnostní rys poškozené a její reakce, popisované též znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie. Poškozená sama sebe popisuje tak, že když na ni muž zakřičí, v podstatě se nezmůže na žádný aktivní ani verbální odpor a jakoby ustrne. I dle znaleckého závěru byla poškozené schopna obžalovanému dát jasně najevo, že s jeho jednáním nesouhlasí, strach o život jí však neumožnil efektivně se vzepřít. V rámci znaleckého zkoumání popsala strach z obžalovaného, kterému se vydala na pospas, což ochromilo možnosti její účinnější obrany. Sám obžalovaný popisuje reakci poškozené a její přístup ke sjednanému sexu jako chladný, když poškozená nereagovala na jeho podněty (proto s ní byl obžalovaný dle jeho slov také nespokojený a odmítl jí zaplatit). Psychologicky lze přitom tento stav a průběh u poškozené vysvětlit akutní reakcí na stres, kdy základním projevem je právě ono ustrnutí. V podstatě tím poškozená dala najevo silný strach. Ze shora uvedeného je tedy zjevné, že poškozená, dle vlastní výpovědi i dle znaleckého posudku, de facto nebyla schopna projevit kvalifikovaný nesouhlas, který by byl srozumitelný i pro obžalovaného. V tomto ohledu tedy lze konstatovat opět souhlasný pohled obžaloby i obhajoby na chování a projevy poškozené v inkriminované době dne 19.4.2014, které jsou ovšem do značné míry též následkem dohody, na které se poškozená agilně spolupodílela pod vidinou finančního profitu, přičemž těžko lze přičíst k tíži obžalovaného reakce její osoby a osobnosti na vnitřně prožívaný akutní stres, který odvolací soud nemá v úmyslu zpochybnit, nýbrž jeho projevy řádně zohlednit při posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného. Ten do předmětného dne poškozenou osobně vůbec neznal, když spolu komunikovali pouze přes internetovou seznamku. Vše, co obžalovaný s poškozenou praktikoval, měli předem domluveno, poškozená tyto praktiky strpěla a nijak výrazně odpor neprojevovala, resp. tyto její případné projevy byly způsobilé k záměně s praktikami, které předem sama s obžalovaným dohodla a odsouhlasila (do tohoto závěru je třeba zahrnout i takové postupy, jako je kousnutí do penisu obžalovaného při orálním sexu a následný trest za to, bití prutem, naprosto submisivní roli, trestání za neposlušnost, zvýšený hlas i fyzické tresty apod. - viz výše zmíněný obsah internetové komunikace). Obžalovaný sám potvrzuje jediné dvě situace, kdy zaznamenal odpor či projev nelibosti

poškozené, a to při bití prutem, přičemž v takové situaci svého jednání ihned zanechal, a postesknutí si poškozené na bolest kolene v bytě.

Napadený rozsudek hodnotí provedené důkazy a modeluje závěr o vině obžalovaného zejména na str. 30 – 35 písemného vyhotovení, kdy shrnuje jednak vylíčení projednávaného skutku a poměrně výstižně se věnuje i stěžejnímu bodu obhajoby o tom, zda poškozená vůbec projevovala nějaký nesouhlas s jeho jednáním, kdy obžalovaný trvá na tom, že jednal v domnění, že je vše součástí dohodnuté schůzky a proti poškozené tedy neužil násilí v úmyslu donutit ji k pohlavnímu styku. Navzdory takto vymezenému ústřednímu bodu obhajoby nalézací soud nadále konstatuje pouze základní psychologicko-psychiatrické parametry poškozené Moniky P., konstatuje její věrohodnost a uzavírá, že poškozená nedokázala předem sama vyhodnotit nebezpečí, kterému se vystavila souhlasem se schůzkou s obžalovaným. Na tuto schůzku podle soudu prvního stupně šla s tím, že bude obžalovanému po vůli, ale jeho jednání ji zaskočilo a vystrašilo. Nalézací soud se dostává do vnitřního logického rozporu, když následně projednávanou událost popisuje tak, že poškozená obžalovanému dala jasně najevo, že s jeho jednáním nesouhlasí, ten však v roli pána odmítl její námitky a prosby akceptovat, za odpor ji trestal a dle názoru nalézacího soudu *„bral vše jako sexuální hru“.* Samotná posledně zmíněná formulace v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu (viz str. 33; když jde o obsahově totožnou pasáž, která byla užita nalézacím soudem a posléze odvolacím soudem kritizována ve vztahu k původnímu odsuzujícímu rozsudku ze dne 20.9.2016 – str. 28 zcela dole), spolu s lehkovážností přístupu poškozené, dle názoru soudu odvolacího vyjadřuje podstatu představ obžalovaného o setkání s poškozenou, v čemž mu tato vyšla maximálně vstříc. Zároveň však jde o gró chybného zpracování výsledků dokazování z hlediska vyvození závěrů o vině obžalovaného, především pak v otázce jeho zavinění a vyhodnocení tzv. vědomostní složky (viz výše). Soud prvního stupně tedy de facto formuluje úvahu korespondující s názorem odvolacího soudu, která by však obžalovaného měla daleko spíše vyviňovat, nikoliv způsobit závěr o jeho vině. Ona předchozí dohoda mezi poškozenou a obžalovaným našla mimochodem správný odraz v závěru 1. odstavce – návětí skutkové věty. Pasáž o zavinění a úmyslu obžalovaného se nachází na str. 34-35 písemného vyhotovení rozsudku, nicméně je třeba uzavřít, že jde opět pouze o obecnou formulaci a definici vyplývající z ustanovení § 15 odst. 1 tr.zákoníku, aniž nalézací soud řádně aplikoval skutková zjištění pod příslušná ustanovení, která cituje. V tomto ohledu lze, byť z obsáhlejšího odůvodnění zavinění obžalovaného, vypreparovat jen krátkou úvahu nalézacího soudu o tom, že jeho obhajoba je účelová, neboť z pláče a dalšího chování poškozené musel poznat, že s jeho jednáním nesouhlasí. Nalézací soud pak tyto své stěžejní úvahy zaštiťuje pouze obecnými úvahami, byť všeobecně známými a konstatovanými i znalkyní PhDr. Khulovou, že v sexuálním styku by mělo být běžné, aby partner poznal, s čím druhý partner nesouhlasí. Dále nalézací soud pouze konstatuje obecně uznávaný názor, že partneři by měli navzájem brát v úvahu své potřeby a pocity a také právo styk kdykoliv ukončit. Obžalovanému byl dle názoru nalézacího soudu dostatečně signalizován nesouhlas poškozené odstrkáváním, slovními projevy, obranným kousnutím do penisu, na což však obžalovaný reagoval

fackou a podobně. Krajský soud tak dovodil, že obžalovaný nebyl ochoten vyhovět žádosti poškozené o ukončení sexuálních praktik.

S takovýmito závěry se však odvolací soud nemůže v žádném případě ztotožnit, neboť nezohledňují konkrétní individuální okolnosti projednávaného případu. Předně, jak již bylo uvedeno, své závěry nalézací soud opírá o obecné postuláty a proklamovaná pravidla partnerského sexu, jak vyplývají z obecného povědomí i z vyjádření znalkyně z oboru zdravotnictví. Těmto závěrům je možno dát v obecné rovině za pravdu, nicméně nejsou aplikovatelné na tuto konkrétní trestní věc, která je vysoce specifická právě předchozí dohodou poškozené s obžalovaným zahrnující nejen konkrétně popsané sexuální praktiky, ale i průběh setkání obžalovaného s poškozenou, včetně modelů a vzorců chování, které bude obžalovaný praktikovat, a to zejména i za situace, kdy mu poškozená nebude po vůli. Byť lze za normálních okolností obranné mechanismy vyvinuté poškozenou považovat za dostačující k prokázání odporu, v tomto konkrétním případě tomu tak není. I to, že poškozená plakala, odstrkovala obžalovaného, kousla jej do penisu a podobně, jsou postupy a chování, které jsou přímo explicitně zařazeny do katalogu praktik ve scénáři, který byl mezi obžalovaným a poškozenou sjednán. Je třeba na tomto místě opakovaně zdůraznit, že poškozená generálně odsouhlasila praktiky na hranici sadismu, které na ní měly být realizovány, příslibem, že obžalovanému ve všem vyhoví, že mu těch několik hodin bude po vůli úplně ve všem, že vše, co požaduje, vydrží a nemá se o ni obávat (je třeba zdůraznit, že paradoxně to byl obžalovaný, který byl opatrný a obavu vyjádřil jako první). Tedy, jak již bylo shora uvedeno v heslovitém výčtu obsahu předchozí chatové komunikace obžalovaného s poškozenou, tato měla vystupovat v roli totálně submisivní bytosti, se kterou si obžalovaný de facto bude zacházet pouze dle vlastního uvážení. Pokud by snad poškozená projevila známky neposlušnosti nebo vzdoru, bude za to trestána, a to konkrétními ranami původně uváděnou holí (což později našlo svého ztělesnění v užití prutu). Popřípadě bylo evidentní, že vůči poškozené obžalovaný vyvine jinou formu přímého fyzického násilí. Opakovaně je možno poukázat i na skutečnost, že konkrétně kousnutí do penisu a trest za to, je rovněž součástí předem diskutovaného a schváleného scénáře. Těžko se lze pak právě těchto okamžiků a postupů poškozené dovolávat při hodnocení vědomí obžalovaného o páchání trestné činnosti.

V těchto souvislostech nelze v neprospěch obžalovaného hodnotit ani dodatečný výslech znalkyně PhDr. Heleny Khulové, která se v podstatě opakovaně vyslovila k problematice reakce poškozené na akutní stres (viz č.l. 823 a násl. při hlavním líčení konaném dne 3.3.2017). V podstatě znalkyně dokonce výslovně uvádí, že typická je pouze jediná druhová reakce na stres, tedy buď boj, nebo ustrnutí. Znalkyně pouze okrajově připouští, že poškozená se mohla zpočátku bránit nebo vyslovit slovní odpor, nicméně pokud v reakci na to byla fyzicky napadena či důrazně verbálně napadena, dochází k jejímu ustrnutí a pasivními podvolení (shodně pak své reakce popisuje sama poškozená). Tedy i v případě tohoto méně pravděpodobného, leč znalkyní nevyloučeného modelu, lze předpokládat, že pouze v úvodu setkání s obžalovaným byla poškozená schopna jakéhosi srozumitelného odporu, nicméně charakter tohoto byl zcela eliminován dohodnutým scénářem mezi

poškozenou a obžalovaným, kdy na neposlušnost poškozené obžalovaný reaguje, a to zcela ve shodě s předchozí dohodou, křikem a fyzickou agresí, přičemž v důsledku toho se, díky své specifické osobnosti, poškozená dostává do fáze tzv. ustrnutí, kdy již není běžného způsobu obrany schopna. Od tohoto okamžiku pak již přetrvává, až do konce inkriminovaného jednání, ona pasivita, vlažnost a nevstřícnost poškozené, o níž vypovídá obžalovaný a na kterou poukazují též znalecké posudky týkající se osoby obžalovaného a hovořící o tom, že nemá pocit vzteku či agresivity vůči poškozené, nýbrž spíše pocit zklamání a rozčarování. Rozhodně tedy ani na základě dodatečného vyjádření znalkyně z oboru zdravotnictví nelze učinit spolehlivý závěr o tom, že obžalovanému bylo dostatečně signalizováno, že poškozená s jeho jednáním nesouhlasí, a že tyto její projevy obžalovaný ignoroval a nebyl ochoten akceptovat žádost poškozené o ukončení sexuálních praktik. Pokud v těchto souvislostech nalézací soud argumentuje i zjištěními ohledně osoby a osobnosti obžalovaného, je třeba kromě jeho trestní minulosti zatížené odsouzením pro trestnou činnost mravnostního charakteru (věc Okresního soudu v Karviné sp.zn. 103 T 136/2003) zdůraznit i znalecké závěry odlišné od těch, které jednostranně prezentuje nalézací soud. Jde především o to, že u obžalovaného nebyly nikdy zjištěny žádné patologické rysy deviace či tendence k agresivitě, toliko snahy o experimentování v sociální oblasti, přičemž v minulosti vykazuje spíše zkušenost ve vztazích homosexuálních a v submisivním postavení. Nebyly u něj zachyceny agresivní tendence ani forenzně významné nedostatky ve vnímání, myšlení, paměti a pozornosti. Obžalovaný, a to je třeba považovat za důležité, akceptuje pouze souhlasné (!) párové sadomasochistické aktivity. V tomto ohledu se stylizoval do dominantní, poškozené nadřazené, pozice při sexuálním experimentu. Krom toho, že obžalovaný nevykazuje rysy ani sexuální ani obecné agresivity, nevykazuje ani prvky zloby či mstivosti vůči poškozené, ale, jak již bylo uvedeno, spíše rozladění či zklamání. Tyto závěry pak korespondují s obžalovaným prezentovanou obhajobou stran přístupu k osobě poškozené, včetně jeho nespokojenosti a následné neochoty zaplatit jí za poskytnuté sexuální služby.

Nelze si v těchto souvislostech nepovšimnout některých specifických okolností, kterými je zejména asistence svědka Mojmíra M. na tomto prostitučním projektu, o němž od počátku věděl a nijak se nesnažil poškozenou zastavit, nebo jí tento počin rozmluvit. Naopak, jmenovaný svědek předně asistoval při navigaci poškozené po cestě k obžalovanému. Pokud pak došlo k inkriminovanému jednání, tentýž den po obžalovaném vymáhal alespoň částečnou úhradu za sexuální služby a vyhrožoval do budoucna i v konkrétním okamžiku trestním oznámením pro znásilnění namísto okamžitého řešení situace, kdy jeho partnerka byla údajně znásilněna a bita. Autenticky pak působí v těchto souvislostech okamžitá námitka obžalovaného vůči svědku M. (viz reakce ze dne 21.4.2014 ve 20:24 hod.) vystihující vědomí obžalovaného a vnímání situace relativně krátce předtím proběhlé, že *„těžko může jít o znásilnění, resp. sexuální nátlak, když se jednalo o sex za úplatu“* (byť hypoteticky i k takové situaci samozřejmě může dojít). Nelze si rovněž nepovšimnout, že konkrétní vyjádření poškozené stran jejího odporu dne 19.4.2014 vůči postupu obžalovaného jsou nadále poměrně mlhavá a nejednoznačná. Poškozená dle jejího vyjádření ani neví, jak se dostala do auta obžalovaného, neví,

co a jak mu konkrétně řekla, pouze uvádí, že se ho bála. Ačkoliv celé jednání mělo trvat cca dvě a půl hodiny, nepochopitelně se za celou dobu nepokusila o volání o pomoc ani o útěk, pohybovala se do auta i z auta, do bytu i z bytu, nevšimla si ani, zda byli v bytě zamčení a podobně. Nalézací soud přitom, v přímém rozporu s takovýmto vyjádřením samotné poškozené, například činí skutkové závěry o tom, že byt obžalovaného byl zamčený. Stejně tak lze poukázat na odvolací námitku obžalovaného, že poškozená měla po celou dobu k dispozici mobilní telefon a nebyl tedy problém kontaktovat kohokoliv, aby se z kritické situace vymanila. Pokud v duchu podaného znaleckého posudku lze považovat takovýto přístup poškozené za jakousi rezignaci v důsledku reakce na akutní stres, jde ovšem zároveň, jak již bylo rovněž shora popsáno, o zjištění, které musí mít vypovídající hodnotu ve prospěch obžalovaného v tom směru, zda ze strany poškozené došlo k dostatečně intenzivní signalizaci, že s jednáním obžalovaného nesouhlasí. Jak již bylo opakovaně zmíněno, odvolací soud je toho názoru, že tyto signály nebyly pro obžalovaného dostatečné, a to jednak z důvodu předchozího sjednaného scénáře sexuálního styku zahrnujícího sadomasochistické prvky za úplatu a jednak z důvodu specifické osobnosti poškozené, která ve stresové situaci a po realizaci sjednaného chování obžalovaného, se dostává do specifického rozpoložení, v němž neorientovaná osoba nedokáže rozpoznat, v jakém stavu se poškozená nachází, konkrétně, že je ve stresu a že svou pasivitou a nespoluprací vyjadřuje nesouhlas. Přesně v tomto duchu pak správně argumentuje obhajoba tím, že šlo o první fyzické setkání obžalovaného s poškozenou, který s ní předtím komunikoval pouze přes internet a není tedy možno dovodit jakoukoliv seznalost obžalovaného s psychickým stavem a reakcemi poškozené na eventuální stresovou situaci.

Celkově shrnuto lze tedy opakovaně konstatovat, že nalézací soud sice nad rámec instrukcí předchozího rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 14.12.2016, sp.zn. 5 To 84/2016, doplnil dokazování zejména opětovnými výslechy obžalovaného, poškozené a znalkyně hodnotící osobu a osobnost poškozené, nicméně toto doplnění nijak zásadně nezměnilo důkazní situaci. Z celkového provedeného dokazování nelze dovodit rozptýlení přetrvávajících pochyb o vině obžalovaného stran subjektivní stránky žalované trestné činnosti. Nalézací soud sice této tématice, dle pokynů soudu odvolacího, věnuje speciální pasáž odůvodnění napadeného rozsudku na straně 34 - 35, avšak tyto závěry jsou podpořeny toliko obecnými předpoklady proklamovanými znalkyní o konsensu partnerů při intimním styku, které na daný případ nejsou aplikovatelné, a to zejména s ohledem na osobnost poškozené, tak jak byla analyzována výše, a na nemožnost obžalovaného rozpoznat její reakci na akutní stres. Je třeba v těchto pochybnostech ve prospěch obžalovaného shrnout, že eventuální pokusy poškozené vyjádřit nesouhlas či odpor vůči počínání obžalovaného, byly identifikačně nedostatečné díky osobnostní charakteristice vztahující se ke stresové situaci. Navíc tyto jednotlivé úkony poškozené mohly být reálně vnímány obžalovaným jako součást dohodnutých sexuálních aktivit sadisticky orientovaných. Jde tedy v této konkrétní trestní věcí o vysoce specifický případ, kdy de facto není zásadních rozporů mezi verzí obhajoby a verzí poškozené o tom, jak se skutek odehrál. Tato skutková zjištění byla soudem prvního stupně akceptovatelným způsobem ustálena a odvolacím soudem

respektována. Ve prospěch obžalovaného je však třeba hodnotit otázku jeho zavinění tak, jak bylo již uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž nebylo spolehlivě, bez důvodných pochybností, prokázáno, že obžalovaný věděl, že se při svém počínání inkriminovaného dne pohybuje již za hranicí akceptovanou poškozenou. Lze reálně připustit, že poškozená hodlala svůj odpor a nesouhlas dát nějakým způsobem najevo, a pokud tak učinila, stalo se tak pouze v úvodu jejího setkání s obžalovaným, přičemž tyto projevy odporu a nesouhlasu zanikly v průběhu událostí, které sama poškozená dříve v rámci plánování prostitučního projektu sjednala a odsouhlasila. Pro obžalovaného tudíž nemohly být tyto projevy dostatečně signalizační. Tyto závěry je třeba vztáhnout na veškeré projevy, o nichž sama poškozená hovoří, tedy pláč, odstrkování, verbální reakce, kousnutí do penisu a podobně. Všechny tyto projevy jsou totiž subsumovatelné pod předem sjednaný scénář, včetně hry na submisivní a za neposlušnost trestanou poškozenou, coby objekt dříve detailně líčených a opakovaně poškozenou explicitně odsouhlasených sadistických praktik obžalovaného, ačkoliv za standardních okolností by takové projevy musely být hodnoceny zcela jinak. Za daných specifických okolností, vzniklých mimo jiné i z viny poškozené samotné, nelze spolehlivě uzavřít stěžejní otázku zavinění, na níž odvolací soud již ve svém minulém rozhodnutí poukazoval, v neprospěch obžalovaného. Naopak, v duchu zásady in dubio pro reo bylo třeba tuto právní otázku vyhodnotit diametrálně odlišně od zobecňujících a konkrétních okolností případu nezohledňujících, závěrů soudů prvního stupně. Je třeba zdůraznit, že ani odvolací soud nezpochybňuje skutkový průběh děje, ani útrapy, které prodělala poškozená, ani projevy jejího eventuálního nesouhlasu, jakož i zdravotní následky, se kterými se následně musela vypořádat, stejně jako následek v podobě posttraumatické stresové poruchy. Při rozhodování o trestní odpovědnosti obžalovaného však musí být pozornost prioritně zaměřena v tomto případě na subjektivní stránku žalované trestné činnosti, aby bylo možno spolehlivě dovodit, že se o trestný čin jedná. Odvolací soud však v daném případě neshledává ani eventuální úmysl obžalovaného, konstatovaný nalézacím soudem, dle § 15 odst. 1 písm. b) tr.zákoníku, a to pro absenci vědomostní složky zavinění. Dle závěru odvolacího soudu tedy nebylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný věděl, že jeho jednání je již mimo sféru svobodné vůle poškozené. Pokud pak ve smyslu ustanovení § 185, § 13 a § 15 odst. 1 tr.zákoníku nebylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný byl nejméně srozuměn, že způsobí svým jednáním porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, ačkoliv věděl, že toto může způsobit, nebyla prokázána ani potřebná forma zavinění, jakožto nedílná součást trestného činu, při jejíž absenci nelze hovořit o trestní odpovědnosti obžalovaného. Za daných okolností tedy byly námitky obhajoby prezentované v odvolání obžalovaného shledány v tomto ohledu plně důvodnými. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že jednání obžalovaného z uvedených důvodů nemůže být kvalifikováno jako trestný čin a je na místě vyslovení zproštění obžaloby dle § 226 písm. b) tr.ř. Zároveň se pak jedná o důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř., jak již bylo uvedeno výše.

Pokud se v trestním řízení řádně a včas připojila se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000,- Kč poškozená Monika P. a ve věci došlo ke zproštění obžaloby obžalovaného, bylo obligatorně, dle § 229 odst. 3 tr.ř., vysloveno, že se poškozená s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

V podstatě ze stejných důvodů, kdy odvolací soud ve věci neshledal obžalovaného vinným trestnou činností, pak muselo být jako nedůvodné, dle § 256 tr.ř., zamítnuto odvolání poškozené Moniky P., které brojilo vůči napadenému rozsudku co do výše přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni** (v daném případě **u Krajského soudu v Ostravě**). **O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně**. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 5. října 2017

JUDr. Milan Kaderka, v.r.
předseda senátu

Mgr. Pavel Göth, v.r.
zpracoval

Za správnost vyhotovení:
Martina Kulíšková